

Arrest

nr. 112 928 van 28 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 maart 2013 om na een nieuw onderzoek de op 21 maart 2012 genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet te wijzigen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 april 2013 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende via een schrijven dat op 16 november 2009 door de administratieve diensten van de stad Luik werd ontvangen een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 28 februari 2011 de beslissing om verzoeker tot een tijdelijk verblijf te machtigen en hem in het bezit te stellen van een

bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister waarvan de geldigheidsduur verstreek op 21 maart 2012. Deze beslissing werd verzoeker op 14 maart 2011 ter kennis gebracht. Hij werd die dag tevens op de hoogte gesteld van het feit dat hij om een verlenging van zijn verblijfsmachtiging te kunnen krijgen tussen de vijfenveertigste en de dertigste dag voor het verstrijken van de geldigheidsduur van de hem toegestane verblijfsmachtiging een nieuwe arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract, bewijzen van een effectieve tewerkstelling en een bewijs van identiteit en nationaliteit diende neer te leggen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 21 maart 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoeker diende via een op 24 januari 2013 gedateerd schrijven een verzoek tot herziening van de beslissing van 21 maart 2012 in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding besliste op 18 maart 2013 om, na een nieuw onderzoek, de op 21 maart 2012 genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet te wijzigen. Deze beslissing, die verzoeker op 3 april 2013 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“[C.A.]
[...]
Nationaliteit: Turkije
[...]

Bericht dat onze beslissing dd. 21.03.2012 blijft behouden

Betrokkene heeft op 18.02.2013 verzocht om de herziening van onze beslissing tot weigering van verlenging van zijn tijdelijk verblijf, genomen op 21.03.2012 en aan betrokkene betekend op 25.04.2012. Hij heeft gevraagd om opnieuw in het bezit gesteld te worden van een A-kaart nadat hij alsnog een nieuwe arbeidskaart B had bekommen, geldig tot 09.01.2014.

Ik heb de eer u mee te delen dat onze eerdere beslissing, na evaluatie van de nieuwe elementen, niet kan worden herzien. De verlenging van het tijdelijk verblijf werd geweigerd op basis van twee motieven; enerzijds het ontbreken van een geldige arbeidskaart B, en anderzijds het ontbreken van recente bewijzen van effectieve tewerkstelling. Hoewel op 05.02.2013 alsnog een geldige arbeidskaart B aan betrokkene werd afgeleverd, rest het feit dat betrokkene op het moment van zijn oorspronkelijke aanvraag tot verlenging niet voldeed aan de voorwaarden die waren gesteld aan zijn tijdelijk verblijf.

Onze beslissing blijft dan ook behouden. Betrokkene dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 25.04.2012.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel van het fair play-beginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van “het principe van de professionaliteit”.

Zijn betoog luidt als volgt:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr.110.071, 06.09.2002, R.v.St, nr.129.466, 19.03.2004, R.v.St, nr. 132.710,21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is totaal onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de oorspronkelijke bestreden beslissing met een totaal gebrek aan professionalisme, in het midden van een nog hangende procedure tot verkrijging van een arbeidskaart B, zonder de definitieve beslissing van de Vlaamse Overheid af te wachten.

Immers, op een onaanvaardbaar lichtzinnige wijze nam zij de bestreden beslissing te vroeg, terwijl de procedure met betrekking tot de door haar gevraagde arbeidskaart B nog volop hangende was.

Er dient zich tevens de vraag te worden gesteld hoe het mogelijk is dat verwerende partij, die in het kader van de regularisatieprocedure op basis van het criterium 2.8.B. beslissingen neemt onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, geenszins de procedure van dergelijke arbeidskaart B schijnt te kennen, met name, dat er in het overgrote deel van de gevallen in eerste instantie een weigering wordt uitgesproken door de Vlaamse Overheid en dat er vervolgens zeer vaak in beroep wordt gegaan tegen deze beslissing waarna er een definitieve beslissing volgt, terwijl er wel in elke brief van de Vlaamse Overheid bij een eerste weigering zeer duidelijk wordt gesteld dat er nog een beroep openstaat.

Hiervan zou verwerende partij toch minstens dienen op de hoogte te zijn om een degelijk professioneel werk te kunnen afleveren.

Immers, met deze basiskennis, zou een normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon minstens gewacht hebben om zelf een definitieve beslissing te nemen totdat de beroepsprocedure was afgehandeld.. Maar neen, de DVZ nam reeds een beslissing op 21.03.2012 ...

Er is bijgevolg een fout in de motivering alsmede een kennelijke beoordelingsfout.

Verwerende partij volhardt nu in de boosheid door de beslissing niet te herzien.

Eerst geeft men geen kans op het bekomen van een arbeidskaart B, vervolgens blijft men halsstarrig weigeren een A-kaart af te leveren na het bekomen van de arbeidskaart B.

Dit is totaal in strijd met de ratio legis van de eigen beslissing tot regularisering van verzoeker en met art. 9bis Vw.

Men regulariseert verzoeker oorspronkelijk omdat hij een arbeidskaart B heeft, nu weigert men hem aan A-kaart ondanks het feit dat verzoeker opnieuw een arbeidskaart B heeft.

Begrijpe wie begrijpe kan!

Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het

motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van de fair-play, het redelijkheid[s]-beginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder, alsmede de verwerende partij, gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr. 167.411 ; R.v.St. 14.02.2006, nr. 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling.

Verweerster heeft geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de feiten en heeft zich slechts vastgepind op een - voorlopige - weigeringsbeslissing van de Vlaamse Overheid, waarna nog een nieuwe aanvraag hangende was.

Uit de motivatie kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is om die reden voldoende bewezen.

Door de oorspronkelijke negatieve beslissing te nemen, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken tevens de andere beginselen van goed bestuur geschonden.

Waarom kon de Dienst Vreemdelingenzaken, met het oog op een goed bestuur, vooraleer een beslissing te nemen, niet wachten tot dat de Vlaamse Overheid een beslissing had genomen over de nieuwe aanvraag?

Bijgevolg, zelfs als in hoofde van verwerende partij de bestreden beslissing op dat vlak wettelijk is, quod certe non , twijfelt verzoeker sterk of deze beslissing correct is en of deze werd genomen met respect voor de beginselen van goed bestuur.

Inderdaad, het centrale beginsel van behoorlijk bestuur is de kwaliteit van de beslissing: opdat de kwaliteit van een beslissing wordt erkend, is het noodzakelijk dat de beslissing werd genomen terwijl de overheid ook zelf haar best heeft gedaan om haar plichten te vervullen.

In casu is dit niet gebeurd.

De volgende beginselen, welke integraal onderdeel zijn van de kwaliteit van een beslissing, zijn aldus geschonden:

Principe van voorzorg, principe van motivatie, principe van fair-play, principe van professionaliteit en principe van rechtszekerheid.

Het principe van voorzorg en het principe van motivatie werden hierboven reeds uitvoerig behandeld. Verder zijn geschonden:

a. Het principe van fair-play: Verwerende partij achtte het niet nodig om de nieuwe procedure bij de Vlaamse Overheid af te wachten alvorens een beslissing te nemen.

b. *Het principe van professionaliteit: De bestreden beslissing is niet op een professionele manier genomen. Daarvoor had verwerende partij zich meer moeten verdiepen in het dossier vooraleer een beslissing te nemen en had verwerende partij op zijn minst de algemene kennis moeten hebben hoe normaliter een procedure bij de Vlaamse Overheid in het kader van een arbeidskaart B wordt gevoerd.*

c. *Het principe van rechtszekerheid: De in casu genomen beslissing toont een buitensporig gedrag, minder flexibel, minder menselijk en strenger dan wat de maker van de wet voor ogen had. Men kan dus concluderen dat de beslissing willekeurig en lichtzinnig is genomen en dat de bescherming, waarop verzoeker recht heeft, wordt geschonden.*

Tenslotte, kan verzoeker zich niet van de gedachte ontdoen dat, door dergelijk lichtzinnig en onprofessioneel gedrag van verwerende partij, deze er verantwoordelijk voor is dat de rol van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dermate vol staat.

Deze zaak had gemakkelijk anders kunnen opgelost worden, zonder dat verzoeker hiervoor naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diende te stappen en waardoor vele kosten en enorm veel tijd voor alle betrokken partij en had kunnen uitgespaard worden."

3.2.1. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder op 21 maart 2012 besliste om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoeker niet voldeed aan de cumulatieve voorwaarden die werden gesteld om hem tot een verder tijdelijk verblijf te machtigen.

Voormelde beslissing is gemotiveerd als volgt:

"Gelet op artikel 13 §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde [C.A.] [...], onderdaan van Turkije, [...] gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Overwegende dat zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (VGB 299035) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd.07/10/2009 (BS. 14/10/2009).

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd.02/04/2010 werden opgenomen:

"Tussen de 45ste en 30ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient [C.A.] [...] een nieuwe arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling voor te leggen.

Tevens kan de verlenging van het BIVR slechts toegestaan worden indien hij tussen de 45ste en 30ste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning het bewijs van zijn identiteit en nationaliteit levert in toepassing van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister."

Overwegende dat betrokkene weliswaar een arbeidskaart B voorlegt met een vermelde geldigheidsduur tot 14.09.2012 (VGB 321464) voor de firma JET NV, maar geen bewijzen van effectieve en recente tewerkstelling. Uit nazicht van de personeelsdatabank Dimona blijkt dat betrokkene van 20.09.2011 tot 05.10.2011 als werknemer was ingeschreven bij Janssen Expeditie & Transport (JET NV), waarna de tewerkstelling werd beëindigd. Bovendien verliest de arbeidskaart B haar geldigheid onmiddellijk bij beëindiging van de tewerkstelling bij de werkgever waarvoor ze geldig is. De voorgelegde arbeidskaart verloor dus haar geldigheid na 05.10.2011.

Betrokkene legt evenmin een arbeidskaart B voor een andere werkgever voor.

Overwegende dat betrokkene op basis van het voorgelegde bewijs van de aanvraag van een beroepskaart, geen verlenging van zijn tijdelijk verblijf kan verkrijgen. De verlenging van het tijdelijk verblijf is afhankelijk van het voldoen aan de bovenstaande voorwaarden, hetgeen niet het geval is.

Overwegende dat volgens art.13§3, tweede lid van de wet de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven “indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden”.

In uitvoering van artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan hem (haar) bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slowakije, Slovenië, Spanje, Tsjechische Republiek, Zweden en Zwitserland binnen dertig dagen.”

Verzoeker betwist niet dat hij op het ogenblik dat verweerder besliste tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – op 21 maart 2012 – niet langer beschikte over een geldige arbeidskaart en dat hij sedert 5 oktober 2011 niet meer was tewerkgesteld, zodat hij niet bij machte was om een bewijs van een “*recente*” tewerkstelling voor te leggen. Hij bracht verweerder, middels een op 24 januari 2013 gedateerd schrijven, evenwel op de hoogte van het feit dat de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport na een beroepsprocedure op 21 december 2012 besliste om hem alsnog een arbeidskaart B toe te kennen en verzocht verweerder op basis van dit gegeven om hem opnieuw een verblijfsmachtiging toe te kennen. Verweerder heeft dit verzoek beschouwd als een willig beroep dat is gericht tegen de beslissing van 21 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en heeft gemotiveerd dat het feit dat verzoeker op 5 februari 2013 een arbeidskaart werd afgeleverd niet toelaat te concluderen dat hij op 21 maart 2012 voldeed aan de vereisten die waren gesteld inzake de toekenning van een verblijfsmachtiging.

De toelichting in de in casu bestreden beslissing laat verzoeker toe te begrijpen waarom verweerder van oordeel was dat de toekenning van een arbeidskaart op zich geen reden vormde om de op 21 maart 2011 genomen beslissing te herzien. De uiteenzetting van verweerder is pertinent en draagkrachtig. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden niet te weten om welke redenen zijn willig beroep, “*na een evaluatie van de nieuwe elementen*”, niet werd ingewilligd en waarom verweerder vasthoudt aan de eerder, op basis van artikel 13, § 3 van de Vreemdelingenwet, genomen beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting daarnaast niet aan dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.3. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat tevens geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.5. De Raad dient voorts te benadrukken dat niet de beslissing van 21 maart 2012, doch wel de beslissing die op 18 maart 2013 werd genomen het voorwerp uitmaakt van voorliggend beroep en dat verzoeker, door te betogen dat de op 21 maart 2012 genomen beslissing genomen beslissing niet getuigt van professionalisme en met miskenning van het fair play-beginsel en het rechtszekerheidsbeginsel werd genomen, niet aantoont dat verweerder niet professioneel optrad of voormelde beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden bij het nemen van de in casu bestreden beslissing. Het

gegeven dat verweerder oordeelde dat de toekenning van een arbeidskaart aan verzoeker verscheidene maanden nadat werd beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen reden vormde om terug te komen op deze beslissing is evenmin van die aard om te kunnen besluiten dat verweerder de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur schond. Het feit dat verweerder de afgifte van deze arbeidskaart niet als een aanvaardbare reden beschouwde om terug te komen op een vroeger genomen beslissing laat immers niet toe te concluderen dat hij op oneerlijke wijze – door het achterhouden van gegevens, door vertragingen of door een overdreven spoed – tot de in casu bestreden beslissing is gekomen of dat hij op een incorrecte of niet door verzoeker te voorziene wijze toepassing heeft gemaakt van de verblijfsreglementering.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK